

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 21/12
28.03.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Т., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. број 225/12 од 13.03.2012. године, подигнутом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К. број 20761/10 од 10.05.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 број 4440/11 од 23.01.2012. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 225/12 од 13.03.2012. године подигнут против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К. број 20761/10 од 10.05.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 број 4440/11 од 23.01.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду К. број 20761/10 од 10.05.2011. године окривљени Д.Т. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 месеци.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 број 4440/11 од 23.01.2012. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз број 225/12 од 13.03.2012. године због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважењем захтева утврди да је ублажавањем казне окривљеном за појединачна кривична дела тешке крађе из члана 204. КЗ, повређен закон у корист окривљеног, јер изречена казна није могла бити ублажена због одредбе члана 57. став 3. КЗ.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, окривљеног Д.Т. и његовог браниоца адвоката М.Р., на којој седници је размотрио списе предмета заједно са наведеним правноснажним пресудама, па је, по оцени навода у захтеву за заштиту законитости, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче да су првостепени суд и другостепени суд својим одлукама о изрицању појединачних казни затвора у трајању од осам односно шест месеци као и јединствене казне у трајању од 10 месеци, применили закон који се није могао применити – чл. 369. тачка 3. ЗКП и истовремено одлучујући о казни прекорачили овлашћење која суд има по закону, будући да су применили одредбе о ублажавању казне (члан 56. и 57. КЗ) и тиме одлуком о казни прекорачили овлашћење које има по закону (члан 369. тачка 4. ЗКП), тако што су окривљеном, супротно одредби члана 57. став 3. КЗ ублажене појединачне казне затвора за предметна кривична дела испод границе прописане законом, иако је раније био осуђиван за исто кривично дело.

Кривични законик („Службени гласник РС“ број 85 од 06.10.2005. године и „Службени гласник РС“ број 107 од 02.12.2005. године) који је примењен у конкретном случају, за кривична дела извршена у мају 2000. године, у члану 57. није имао ограничење ублажавања казне у случају поврата, а тек

Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 72/2009 од 03.09.2009. године) унета је одредба члана 57. став 3. којом је забрањено ублажавање казне оном учиниоцу кривичног дела који је раније осуђиван за исто кривично дело.

Из наведеног, по ставу Врховног касационог суда, произлази да је суд правилно применио одредбе члана 56. и 57. о ублажавању и границама ублажавања казне тада важећег Кривичног законика и да у конкретном случају одредба члана 57. став 3. КЗ сада важећег, уопште није могло да се примени, јер би то значило ретроактивну примену строже одредбе закона што је супротно члану 5. став 2. КЗ, а такође није ни прекорачио овлашћење које суд има по закону у погледу одлучивања о казни – кривичној санкцији.

Осим изнетог, указујемо да иако из списка предмета произлази да је окривљени Д.Т. раније правноснажно осуђиван због истог кривичног дела, али не пре извршења кривичних дела која су предмет захтева, по ставу Врховног касационог суда, не може се сматрати да је окривљени „раније осуђиван за исто кривично дело“ како то прописује одредба члана 57. став 3. КЗ-а на коју се позива Републички јавни тужилац у захтеву.

Ово стога, што се ранија осуђиваност односи на то да је учинилац раније био правноснажно осуђен за одређено кривично дело, а да је после те осуде извршио исто кривично дело.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 424. ЗКП-а, захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник

Весна Веселиновић

Председник већа-судија

Бата Цветковић